

Hồi 107

Nhược Điểm Con Người

Tô Anh nhào vào lòng Tiểu Linh Ngư, quên đi là ngoài họ ra, còn có kẻ khác, hai kẻ khác đang chú ý đến họ.

Trong trường hợp đó, nàng còn nhớ gì được nữa !

Lân Tinh Cung Chủ từ từ nhắm mắt, mừng tượng nơi khoe mắt bà, có hạt sáng long lanh.

Bà đang liên tưởng đến việc gì ?

Tiểu Linh Ngư lẩm nhẩm:

- Từ nay, nếu có ai nói với ta rằng, nhân tánh bốn ác, ta mà không tát tay vào mặt kẻ đó, thì không phải con người.

Một quả bưởi chia tư, bất quá mỗi người chỉ được vài ba múi mà thôi, thì có khác nào một gáo nước tưới củi cháy muôn xe ?

Mấy múi bưởi rơi xuống dạ dày như mấy hạt cát chìm trong lòng biển.

Tuy nhiên, mấy múi bưởi cũng làm cho họ lên tinh thần được.

Bởi, họ phát hiện ra nhân tánh bốn thiện lương, nếu con người ác độc, là do tập quán mà ra. Nhân tánh vốn thiện lương, chỉ có bị quên, chứ vẫn còn mãi mãi với con người, gặp một dịp nào đó, nó bùng sống ngay.

Nó không bị tiêu diệt dễ dàng, như Ngụy Vô Nha tưởng.

Hiện tại, họ bắt đầu tin là cái chết từ từ đến với họ, không làm sao tránh được.

Biết rằng sắp chết, phải chết, Di Hoa Cung Chủ chịu nói ra sự bí mật đó chưa ?

Nếu chưa, hai bà còn chờ đến lúc nào nữa ?

Tiểu Linh Ngư nhìn hai bà, mắt dần dần sáng, bỗng chàng thốt:

- Ta có cách, làm cho tất cả đều sống !

Lân Tinh vụt hỏi:

- Cách gì ?

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Cách đó, hèn hạ một chút, song nhất định là hữu dụng !

Ai ai cũng chăm chú nhìn chàng.

Chàng từ từ tiếp:

- Ngụy Vô Nha tuy tthô lỗ, vô sỉ, song lại thuộc giống si tình. Đến nông nỗi này mà lão ta vẫn còn tha thiết với hai người, cái ngôi thần tượng trong tâm của lão, luôn luôn dành cho hai bà. Hiện tại, nếu hai bà đáp ứng sẽ lấy lão làm chồng, nhất định là lão mở lối cho chúng ta ly khai nơi này ngay !

Chàng dám nói lên một câu như vậy !

Tô Anh rung sợ cho chàng !

Ngờ đâu, Di Hoa Cung Chủ ngôi bất động tại chỗ. Hai bà cũng không lộ vẻ phân nộ.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt, tiếp luôn:

- Vô luận thế nào, đối với hai người, Ngụy Vô Nha vẫn hoài bảo một mối tình thâm, các người nên hiểu, trên đời này, si tình như cỡ lão, thiết tưởng chẳng có mấy tay !

Chàng vừa theo dõi biến chuyển nơi gương mặt hai bà, vừa tiếp:

- Hai người lấy lão, dù sao cũng vẫn hơn là lấy một kẻ vô tình, vô nghĩa, một kẻ có thể bỏ rơi các người bất cứ lúc nào ! Phải vậy không ?

Yêu Nguyệt nghiêng răng, không nói gì.

Lân Tinh quay đầu về hướng khác, ánh mắt long lanh, mừng tượng màn lệ mỏng vừa buông.

Lâu lắm, Tiểu Linh Ngư hỏi dò:

- Cái người hiểu chưa ?

Bỗng, Lân Tinh day mặt lại, quắc mắt nhìn chàng, gần từng tiếng:

- Người có biết là nếu câu đó, người nói ra trước đây vài giờ thôi, thì cái hậu quả đến với người như thế nào chẳng ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Biết chứ ! Bởi biết, cho nên ta mới để đến bây giờ nói ra. Ta hiểu, một người sắp chết, có thể thay đổi tâm tưởng !

Lân Tinh hỏi:

- Giả như bây giờ ta muốn rằng Tô Anh lấy lão, người có đáp ứng chăng ?

Tiểu Linh Ngư nín lặng rất lâu.

Tô Anh liếc mắt sang chàng.

Sau cùng, Tiểu Linh Ngư thở dài, đáp:

- Bất quá, ta tùy tiện mà nói, chứ ta đâu có nhất định là các người phải lấy lão ! Các người có thể cầm như ta nói nhằm vậy thôi !

Tô Anh cũng thở dài, dịu giọng nói tiếp:

- Người cứ cho ta biết tâm ý người như thế nào, biết được rồi ta có chết, cũng vui !

Tiểu Linh Ngư trầm giọng:

- Chết không phải là điều khốn khó, có lúc dễ dàng như cắn một miếng đậu hủ. Thí dụ, một người đang đi giữa lộ, bỗng từ trên không, một tảng đá rơi xuống đỉnh đầu, vỡ sọ chết ngay. Cái chết đó quá bất ngờ, người chết không hề nghe đau đớn.

Chàng thở dài, tiếp luôn:

- Nhưng, chờ chết mới thật là sự khó ! Biết rằng phải chết, không chết ngay được, phải chờ, trong khi chờ, mình hồi hộp, lo âu, nóng nảy, ngoài ra còn phải chống chọi với mọi cám dỗ làm cho con người mất tư cách, mất danh dự để đổi lấy cái sống thừa ! Cho nên chờ chết khó hơn chết ngay !

Tô Anh lộ vẻ ảm đạm !

Chỉ có những người sắp chết mới biết được những thống khổ do sự chờ chết mang đến.

Chỉ nội cái việc luyện tiếc cõi đời cũng đủ cho người chờ chết phải khổ sở !

Tô Anh lau lệ, kêu khẽ:

- Chẳng lẽ chúng ta không còn một điểm nhỏ hy vọng nào ?

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một lúc, đoạn thấp giọng thốt:

- Nếu chúng ta giữ được bình tĩnh, cứ ung dung mà chờ chết, thì có thể có một điểm hy vọng !

Tô Anh hỏi:

- Bình tĩnh mà chờ chết, thì còn hy vọng cái nổi gì nữa ?

Tiểu Linh Ngư giải thích:

- Ngụy Vô Nha muốn cho chúng ta từ từ mà chết, là muốn cho chúng ta chịu thống khổ, chúng ta phải nổi điên lên, thậm chí có thể tương tàn, tương sát, có như vậy cái hận của lão ta mới phát tiết được. Lão là con người tàn phế, khiếm khuyết thành sanh tánh bất bình thường, người ta gọi là mất thăng bằng tâm não đó, tự nhiên lão có những tư tưởng bất chánh, bất thường.

Tô Anh thở dài:

- Đúng vậy !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Nhưng nếu bây giờ, chúng ta bình tĩnh, ung dung chúng ta chết cách êm ái, nhẹ nhàng, thì nhất định là lão không cam tâm, nhất định là lão sẽ thay đổi phương pháp. Và đó chính là một cơ hội cho chúng ta tìm đường sống !

Tô Anh gật đầu:

- Phải ! Nếu lão không quan tâm đến chúng ta, thì chúng ta kể như vô phương thi thố rồi ! Chỉ cần lão nhúc nhích, là chúng ta có cơ hội ngay ! Bất quá ...

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Bất quá lão ta cũng giữ bình tĩnh được như bọn mình, thì tánh mạng của chúng ta tiêu tùng là cái chắc !

Tô Anh chớp mắt:

- Bởi thế, ngay từ bây giờ, chúng ta cần phải nghĩ ra một phương pháp bức bách lão ta, khích lão ta !

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Tự nhiên là vậy !

Tô Anh nhìn chàng:

- Phương pháp gì đây ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Phương pháp đó, chẳng lẽ người không nghĩ ra ?

Tô Anh cắn môi không đáp.

Di Hoa Cung Chủ không nghe lọt câu chuyện của Tô Anh và Tiểu Linh Ngư.

Bỗng, Tiểu Linh Ngư đứng lên, bước đến trước mặt hai bà, cung cung kính kính thốt:

- Ta, Giang Tiểu Ngư, được cùng chết với Di Hoa Cung Chủ, được chôn chung một chỗ với Di Hoa Cung Chủ kể ra cũng có cái duyên phần cao quý lắm ! Hiện tại, chúng ta là những kẻ sắp chết, chết gấp, thì bao nhiêu ân oán ngày xưa, cầm như một nét bút gạt ngang, giải trừ trọn vẹn. Vì lý do gì các người muốn cho Hoa Vô Khuyết giết ta, nhất định là hấn chứ không là ai khác ? Lý do đó bao gồm một bí mật hay nhiều bí mật ? Bí mật gì ? Ta muốn hỏi các người.

Di Hoa Cung Chủ không hiểu tại sao bỗng nhiên chàng hỏi như vậy.

Hai bà gương tròn mắt nhìn chàng chờ nghe chàng nói tiếp.

Rồi chàng tiếp:

- Hiện tại, Hoa Vô Khuyết không có mặt tại đây, mà chúng ta thì không thể thoát ly nơi này. Ta yêu cầu các người cho ta một cái chết sung sướng !

Lân Tinh Cung Chủ giật mình kêu lên:

- Người định tự sát ?

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Phải ! Ta đã nói, chết, ta không sợ, nhưng chờ chết là điên trên sức chịu đựng của ta !

Di Hoa Cung Chủ trầm gương mặt, nín lặng một lúc lâu.

Yêu Nguyệt lắc đầu:

- Không được !

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Đến nông nỗi này rồi, chẳng lẽ người còn muốn Hoa Vô Khuyết giết ta nữa sao ? Người bắt buộc ta phải sống chờ hấn đến hạ sát ta à ?

Yêu Nguyệt thoáng giật mình.

Lân Tinh khẽ giạt chéo áo chị, đoạn bảo:

- Được ! Người cứ chết !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Đa tạ ! Đa tạ ! Ta chết đi, đến trước mặt Diêm Vương nhất định là ta sẽ nói một vài câu về các người.

Tô Anh vụt thốt:

- Ta có hai hoàn độc dược đây, của Ngụy Vô Nha dành cho đồ đệ !

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Ta hiểu, loại độc dược đó mạnh lắm, một hoàn cũng đủ lắm rồi !

Tô Anh cười thảm:

- Người chết, ta không làm sao sống thêm một phút, một giây ! Chẳng lẽ người không biết điều đó ?

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một lúc:

- Phải ! Nếu chết thì nên cùng chết. Chết như vậy, trên đường về âm phủ, chúng ta không đến đổi quá tịnh mịch.

Bỗng có người cao giọng thốt:

- Không chết được đâu ! Không ! Các người đang lứa tuổi thanh thiếu, lứa tuổi ái ân, sống thêm một ngày là hưởng thêm một phần lạc thú, nếu chết trước lúc phải chết, thì chẳng hóa ra uống phí mấy ngày sao ?

Dĩ nhiên, câu đó do Ngụy Vô Nha phát xuất.

Tiểu Linh Ngư và Tô Anh cùng nhìn nhau trầm nghĩ:

- Quả thật lão ta bình tĩnh, đúng như mình lo ngại, như vậy là khó đối phó rồi !

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Giả như các người cảm thấy phiền muộn, thì nên uống một vài chén rượu giải muộn, ta cho rằng được lắm ! Ha ha ... Rượu thì ta có thừa ! Ta sẽ cung cấp cho các người cái thứ khá thơm, ngon !

Từ bên trên, xuyên qua lỗ hổng, lão buông xuống một bình rượu.

Tiểu Linh Ngư đưa tay đón bắt.

Bình thứ hai rơi xuống, Tiểu Linh Ngư đón lấy luôn. Liên tiếp, lão đưa xuống mười hai bình.

Bình không nhỏ.

Tô Anh cau mày, thấp giọng thốt:

- Lão có ý tứ gì ? Rượu có thể bổ sung thể lực, nếu từ từ mà uống mười hai bình rượu, chúng ta có thể sống thêm mấy hôm.

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Tuy rượu có hiệu năng bổ sung thể lực, song nó cũng làm cho loạn tánh, một người sắp chết uống rượu vào, dám làm liều mọi việc. Ngụy Vô Nha lợi hại thật, mới đưa rượu xuống cho chúng ta !

Tô Anh tiếp:

- Nếu vậy, người còn tiếp đón mấy bình rượu đó làm gì ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Chẳng lẽ người không hiểu đạo lý như thế nào ?

Tô Anh cắn môi, không đáp.

Tiểu Linh Ngư mang sáu bình rượu đến trước mặt Di Hoa Cung Chủ, thốt:

- Cái quy củ là thế, mỗi người một nữa.

Yêu Nguyệt bảo:

- Người giữ hết đi ! Chị em ta từ lâu không uống một giọt nhỏ.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Nếu từ lâu không uống một giọt nhỏ, thì bây giờ nên uống vài chén. Một người sắp chết, mà chưa biết mùi rượu như thế nào, thì quả thật là sống uổng quá !

Trong khoảnh khắc, chàng đã uống hết nửa bình.

Nếu rượu đó quả thật đắng, cay, thì Di Hoa Cung Chủ còn dần lòng mà không uống.

Nhưng, nó thuộc loại Trúc Diệp Thanh, mà lại là thứ thượng hảo hạng, hương bốc phưng phức, chỉ ngửi thôi, cũng thấy khoáng khoái rồi, màu nó lại xanh xanh, trong mà sệt sệt tuy không phải là mật, song nó quyến rũ hơn mật.

Màu sắc đáng mê, hương vị đáng mê, ai trông thấy, chưa nếm đã thích thú rồi !

Người ta nói, khi khát, có thể uống độc thủy để giải khát.

Hướng chi, không phải là độc thủy ? Mà lại thơm, mà lại ngọt !

Lân Tinh Cung Chủ liếc mắt sang Yêu Nguyệt Cung Chủ, cuối cùng không đành lòng được, mở nắp một bình, uống một ngụm.

Không uống thì thôi chả sao, uống một ngụm rồi, bà nghe khí ấm chạy xuống đan điền.

Bà rung người lên, dù trong cơ thể đang có khí ấm lưu chuyển.

Qua cơn rung, bà thư thái vô cùng.

Làm sao bà không uống ngụm thứ hai ?

Bên kia, Tiểu Linh Ngư vừa nhấp vào bình, vừa cất tiếng ca.

Chàng ca bài Tương Tiến Tửu của Lý Bạch.

Di Hoa Cung Chủ vốn có đọc qua bài ca đó, song hai bà cho rằng một tửu quỹ nói năng điên cuồng, chứ lạnh lùng như hai bà làm gì thấu đáo nổi cái hào sảng của một thánh thư ?

Nhưng bây giờ thì khác.

Uống mấy ngụm rượu rồi, Lân Tinh Cung Chủ mới nhận thức cái ý vị siêu thoát của bài ca.

Khi Tiểu Linh Ngư ca đến câu cuối, Lân Tinh Cung Chủ bắt đầu hối hận, tại sao bà không sớm uống rượu ?

Thành ra, bà đã phí bỏ bao nhiêu năm dài, không biết hưởng cái thú uống rượu.

Vô hình trung, bà lẩm nhẩm:

- Lại đây ! Giang Tiểu Ngư ! Ta kính người một chén ! Ta sẽ cùng người quên đi mối sầu vạn cổ !

Tô Anh sửng sốt !

Nàng không tưởng là Lân Tinh uống cạn một bình được !

Nàng không tưởng luôn bà biến đổi như vậy !

Bây giờ, bà không còn là bà nữa. Bà đã biến thành một người khác rồi.

Nàng có biết đâu, khi bụng trống, người ta dễ uống rượu, uống ít, say nhiều !

Hướng chi, Lân Tinh đã uống cạn một bình, cỡ lớn !

Và khi người ta bắt đầu say, thì đừng ai mong ngăn chặn uống tiếp, uống miết !

Tiểu Linh Ngư nhìn sang Tô Anh, điểm một nụ cười thốt:

- Hiện tại người tất phải hiểu, cái gì cũng có thể chữa lại mà uống từ từ, duy nhất có rượu thì không !

Tô Anh hỏi:

- Chẳng lẽ người muốn cho bà ta uống đến say ?

Tiểu Linh Ngư không đáp, lại ca tiếp một bài tiểu điệu, hàm súc phong lưu tình tứ, nửa tục nửa thanh.

Bình sanh, Lân Tinh chưa hề nghe cái thứ ngôn từ mơn man niềm dục như thế, nên Tiểu Linh Ngư cất tiếng ca, bà đỏ mặt liền, tuy nhiên bà lại nghe một cách say sưa.

Bà nghe trong tâm như có lửa, ngọn lửa càng phút càng cháy mạnh, toàn thân bà nóng ran lên, một thứ nóng vừa ray rứt, vừa đê mê, bà cảm thấy háo hức lạ.

Yêu Nguyệt cũng có uống vài ngụm rượu, song bà còn bình tĩnh, thấy Lân Tinh cạn nửa bình thứ hai, bà cau mày, đoạt lấy chiếc bình, bảo:

- Người say rồi ! Không nên uống nữa.

Lân Tinh giật mình, đáp:

- Ai nói tôi say ? Chưa bao giờ tôi tỉnh hơn lúc này.

Yêu Nguyệt cao giọng:

- Ta nói người say !

Lân Tinh Cung Chủ cười lớn:

- Thơ thơ nói tôi say, thế là tôi say sao ? Chính thơ thơ say thì có !

Yêu Nguyệt buông xẵng:

- Vô luận say hay không say, người cũng không được uống nữa.

Lân Tinh vọt kêu lên:

- Tôi không cần thơ thơ quan tâm ! Tôi muốn uống nữa !

Bà trừng mắt nhìn Yêu Nguyệt tiếp luôn:

- Thơ thơ quan tâm đến tôi nhiều rồi, lâu lắm rồi, kỹ lắm rồi ! Hiện tại tôi sắp chết, thơ thơ còn quan tâm đến tôi nữa sao ? Đến khi nào thơ thơ mới buông thả cho tôi chứ ?

Yêu Nguyệt Cung Chủ vừa sợ hãi, vừa phẫn nộ, tuy vật bà thở dài, rồi uống một ngụm rượu thốt:

- Phải ! Ta cũng không thoát chết ! Ta còn bức chế người làm gì nữa !

Lân Tinh quay đầu hướng về Tiểu Linh Ngư, cười thốt:

- Lại đây ! Ta kính thêm cho người một chén nữa ! Người là một tiểu tử đáng yêu quá mà !

Tiểu Linh Ngư mừng rỡ không chú ý đến những gì bà nói, tùy miệng hỏi lại:

- Người nhận ra là ta đáng yêu sao lại còn muốn giết ta !

Yêu Nguyệt biến sắc.

Lân Tinh bật cười khanh khách:

- Bí mật đó, chờ sau khi người chết rồi, nhất định ta sẽ nói với người !

Tiểu Linh Ngư thầm than khổ, nhưng lại cười vang dội:

- Được ! Giá như ta chết, ta cũng chờ nghe người nói xong, mới đi châu diêm vương !

Lân Tinh gật đầu:

- Phải như vậy đó !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Tự nhiên ! Nhưng ... nếu người chết trước ta ?

Lân Tinh đáp:

- Thì người cứ chết theo ta, dọc theo con đường xuống hoàng tiền, ta sẽ nói cho người biết.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Được chết chung với người là một vinh hạnh lớn cho ta, ta sanh ra trên đời quả thật không uổng !

Lân Tinh chớp ánh thu ba, hỏi:

- Thật vậy à ? Người cam tâm chết theo ta à ?

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Người tưởng chỉ có một một Ngụy Vô Nha si mê người đến điên cuồng thôi à ?
Con người đáng yêu thế đó, chính ta ... thực sự ...

Chàng không tiếp nối bằng lời, dùng ánh mắt mà dứt câu.

Ánh mắt chàng dán vào gương mặt bà.

Lân Tinh cười hắc hắc:

- Ta đáng yêu lắm sao ? Tại sao những kẻ khác lại cho rằng ta đáng sợ ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Đáng sợ là nói về vũ công của người, chứ đâu phải là cá nhân người ? Người như người mà là đáng sợ, thì nữ nhân trong thiên hạ đều là mẫu dạ xoa hết rồi còn gì !

Lân Tinh đảo sóng mắt sang Tô Anh, hỏi:

- Chẳng lẽ ta đáng yêu hơn nàng ấy ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Nàng sánh làm sao được với người ? Nếu người chịu lấy ta, ta cưới nhau liền !

Lân Tinh Cung Chủ cười hịch hịch:

- Tiểu quý ! Người nhỏ người, song cái tâm không nhỏ !

Họ đối đáp với nhau, tợ hồ xem Tô Anh và Yêu Nguyệt như hai kẻ chết, họ không thấy gương mặt Tô Anh xanh dờn, và Yêu Nguyệt rung người lên.

Nhưng, Lân Tinh cứ cười, cười tí, rồi bước đến Tiểu Linh Ngư, ngã vào lòng chàng, cười duyên, thốt:

- Bình sanh, chưa lúc nào ta thấy lòng cởi mở hơn lúc này. Ta ...

Yêu Nguyệt hét:

- Người điên rồi !

Lân Tinh cao giọng:

- Thơ thơ ghen phải không ? Tại sao cứ mỗi lần tôi gặp dịp khoái lạc, là thơ thơ tìm phương pháp gây thống khổ cho tôi ? Bây giờ thì tôi không còn tuân lời thơ thơ nữa đâu ! Tôi sắp chết, tôi muốn chết với khoái lạc !

Yêu Nguyệt giật mình, hỏi:

- Người ... chẳng lẽ người ...

Tiểu Linh Ngư thấp giọng bảo:

- Nếu người muốn, thì trước hết tắt mấy ngọn đèn tại đây đi !

oOo

Ngụy Vô Nha vẫn túc trực ở bên ngoài nghe trộm, nhìn trộm.

Đến lúc thấy Lân Tinh Cung Chủ nhào vào lòng Tiểu Linh Ngư, lão trở mắt tợ hồ lọt trông.

Toàn thân lão rung lên, lòng bàn tay dẫm mồ hôi lạnh.

Ngờ đâu, đèn vụt tắt ráo.

Tòa thạch thất trở nên tối tăm, xòe tay không thấy ngón !

Lão còn thấy được gì nữa ?

Ngụy Vô Nha mừng tượng phát chứng điên suýt nhảy chơi chơi.

Nhiều âm thanh vọng đến tai lão trong đó, lão nghe tiếng cười của Lân Tinh, tiếng hét của Yêu Nguyệt, rồi tiếng gió chướng dấy lên.

Mừng tượng hai chị em Di Hoa Cung Chủ động thủ với nhau rồi.

Kế tiếp Yêu Nguyệt kêu lên một tiếng kinh hãi, tợ hồ bà bị đánh ngã.

Ngụy Vô Nha xuất hạn ướm đầu, lẩm nhẩm:

- Không thể có việc đó ! Nhất định Lân Tinh chưa phải là đối thủ của Yêu Nguyệt, bà ấy không đánh ngã nổi Yêu Nguyệt ! Nhất định là họ đang dàn cảnh, một mưu mô chi đây !

Suy nghĩ mọi chút lão lại lẩm nhẩm:

- Cũng có thể lẩm chứ ! Lân Tinh uống nhiều rượu, khí lực gia tăng, Yêu Nguyệt thì kiệt sức, cả hai lại suýt soát vũ công. Chắc là Yêu Nguyệt bị hạ !

Nhưng, sau khi Yêu Nguyệt bị đánh ngã rồi, thì việc gì xảy ra nối tiếp ?

Bây giờ thì không một tiếng động nào từ trong gian thạch thất tối tăm vọng đến tai Ngụy Vô Nha nữa.

Hoàn toàn im lặng ! Một thứ im lặng khả nghi vô cùng !

Ngụy Vô Nha nóng nảy, bồn chồn đến có thể điên lên được !

Lão khổ tâm an bày nhất thiết, từ lâu lắm, để chờ xem cuộc biểu diễn hôm nay. Lão hy sinh quá nhiều cho công cuộc an bày này.

Nhưng khi cuộc biểu diễn kéo màn, thì lão chẳng trông thấy chi cả.

Lão hấp tấp đẩy xe, đi tìm một ngọn đèn, định đưa ngọn đèn chiếu qua lỗ hổng.

Ngờ đâu, đèn vừa đưa vào lỗ hổng, liền tắt phụt.

Tiểu Linh Ngư vừa thở vừa cười, thốt:

- Không cho người nhìn trộm !

Ngụy Vô Nha nghe lửa đốt trong lòng, mà cũng giống như ngàn muôn con sâu bọ bò, rọ rạ bên trong.

Lão nghiến răng, sau đó bật cười rợn, đáp:

- Người không cho ta xem, ta lại càng muốn xem ! Dù chết cũng không thể không xem.

Lão định ninh là Yêu Nguyệt lúc đó bị đánh ngã nằm im, còn Lân Tinh và Tiểu Linh Ngư thì còn công phu đâu mà lo đối phó với ai khác ?

Chỉ còn lại mỗi một mình Tô Anh ! Mà Tô Anh thì có đáng kể gì đâu đối với lão ?

Chờ đợi suốt hai mươi năm dài, hao phí bao nhiêu tâm huyết, mới có cái cảnh ngày nay.

Dễ gì lão bỏ qua !

Lão cầm chiếc đèn, ấn nút cơ quan mở cửa.

Cánh cửa nặng vạn cân, từ từ di động.

Ngụy Vô Nha nén thở, tay rung, đèn rung theo, tay kia dùng sức đẩy bánh xe, xe tiến vào. Tưởng tượng cái cảnh sẽ hiện ra trước mắt, lão nghe con tim ngưng đập.

Bình sanh, lão chưa từng bị kích động mãnh liệt như vậy !

Ngờ đâu, trong bóng tối, một tràng cười vang lên lờng lờng, dứt tràng cười, là một câu nói của Tiểu Linh Ngư nối tiếp:

- Ngụy Vô Nha ! Cuối cùng rồi người cũng bị ta lừa một lần !

oOo

Ngụy Vô Nha giật mình, sợ đến xanh mặt.

Nhưng, dưới ánh đèn, Tiểu Linh Ngư hiện ra, đứng lạng tại chỗ, chẳng làm gì cả.

Chàng hiện ra, trước mặt Ngụy Vô Nha, lão muốn lui, song Yêu Nguyệt Cung Chủ đã đứng chắn nơi cửa.

Tiểu Linh Ngư bật cười lớn:

- Ta đã biết, không khi nào người dẫn được cơn háo hức nhìn trộm ! Quả nhiên, không ngoài sở liệu của ta, người dẫn xác đến.

Ngụy Vô Nha thở dài:

- Công dã tràng xe cát suốt hai mươi năm, cát không dựng nên thành, cát không lấp biển, cát lại chôn vùi sanh mạng của ta ! Tung hoành từ thuở tóc xanh đến lúc bạc đầu, không ngờ ta phải rơi vào tay một tiểu tử còn hôi sữa mẹ !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Người rơi vào tay đệ nhất thông minh trong thiên hạ là vinh diệu cho người lắm rồi, còn than van oan uổng là nghĩa làm sao ? Nếu có ai lập bia nêu danh ta để đời, thì người cũng được đứng tên kèm bên ta, cái tên của người sẽ được lưu truyền vạn thế !

Ngụy Vô Nha phun một bãi nước bọt, gằn giọng:

- Bây giờ, người muốn gì ?

Tiểu Linh Ngư xì một tiếng:

- Người phải hỏi nữa sao ? Ta còn muốn gì hơn là người đưa bọn ta ra khỏi cái động quỷ này ?

Ngụy Vô Nha đáp:

- Ta nói rồi, là ...

Tiểu Linh Ngư cười lạnh, chặn lời:

- Chẳng lẽ người vẫn muốn là bọn ta phải tin rằng tất cả các lối thoát đều bị phong bế ?

Chàng vừa thốt, vừa bước đến gần Ngụy Vô Nha.

Nhìn qua Yêu Nguyệt Cung Chủ, Ngụy Vô Nha lại bắt gặp ánh mắt sắc lạnh hơn đao.

Sát khí bao trước mặt và sau lưng, sát khí bao trùm !

Ngụy Vô Nha chớp mắt, đột nhiên bật cười lớn thốt:

- Người muốn ta đưa tất cả đi khỏi nơi này à ? Rất dễ !

Tiểu Linh Ngư sáng mắt, hỏi liền:

- Lối ra ở tại đâu ?

Ngụy Vô Nha đáp:

- Ngay tại đây !

Tiểu Linh Ngư kêu lên thất thanh:

- Ngay tại đây ? Ở chỗ nào ?

Ngụy Vô Nha bật cười khanh khách:

- Hiện tại, ta đã ra bên ngoài rồi, chẳng lẽ người không thấy sao ?

Tiểu Linh Ngư kinh ngạc:

- Người hiện tại ...

Chàng bỗng ngưng bật câu nói, mừng tượng thấy quỷ hiện, mặt lộ vẻ kinh hoàng, yết hầu kêu rột rột.

Thấy thần tình của chàng cải biến, Yêu Nguyệt kinh hãi, hấp tấp hỏi:

- Cái gì thế ?

Tiểu Linh Ngư đưa tay chỉ Ngụy Vô Nha, ngón tay chàng rung rung. Yêu Nguyệt đứng sau lưng Ngụy Vô Nha chẳng thấy được gương mặt của lão.

Tiểu Linh Ngư rung giọng:

- Người bước lại đây mà xem !

Yêu Nguyệt không đợi giục, bước liền.

Bất giác, bà sững sờ.

oOo

Lâu lắm, bà mới thốt:

- Chẳng lẽ lão tự sát !

Tiểu Linh Ngư thở ra:

- Lão tự sát ! Lão không muốn chúng ta sống sót mà rời khỏi nơi này, kể ra lão cũng có hạng lắm ! Dám chết như vậy ta phục thật sự !

Tô Anh bước tới, lạy lão mấy lạy, lệ thấm tuông tràn.

Bổng Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Không xong !

Chàng phi thân, vọt mình qua cửa ra ngoài.

Yêu Nguyệt liếc mắt sang Tô Anh.

Hiện tại, Tiểu Linh Ngư là đầu não của tất cả. Chàng kêu lên kinh hãi như vậy, ai ai cũng biến sắc.

Lúc đó, Lân Tinh thở đều đều, hơi thở nặng nề. Bà đã bị Yêu Nguyệt điểm huyết ngủ từ trước.

Yêu Nguyệt toan chạy theo Tiểu Linh Ngư, song nhìn qua Ngụy Vô Nha, bà cúi xuống bế xốc Lân Tinh lên mang đi.

Dù Ngụy Vô Nha đã chết, bà cũng không muốn để Lân Tinh lại đó, thở cái hơi thúi của lão.

Trong lòng động, không có sự gì lạ xảy ra, Tiểu Linh Ngư đứng sờ sờ đó, mặt xanh dờn.

Yêu Nguyệt thấy rõ thần sắc của chàng, nhờ các ngọn đèn còn cháy nguyên vẹn, không ngọn nào tắt cả.

Bà hỏi:

- Việc vì xảy ra ?

Tiểu Linh Ngư trầm gương mặt:

- Người không nghe chi hết sao ?

Tô Anh thốt:

- Có âm thanh gì đâu ?

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Chỉ vì người không nghe chi hết, nên mới đáng sợ.

Tô Anh vụt biến sắc.

Nếu Hoa Vô Khuyết có mặt ở bên ngoài, phá núi mà vào thì ít nhất cũng có tiếng đập đá rầm rầm.

Nhưng hiện tại, chẳng có một tiếng động.

Thế là cái điểm hy vọng cuối cùng của họ, cũng tan biến mất !

Tô Anh hỏi:

- Tại sao Hoa Vô Khuyết không phá sơn động nữa ? Chẳng lẽ hấn cho rằng không làm sao cứu chúng ta được nên bỏ cuộc luôn ?

Tiểu Linh Ngư nhìn sang Yêu Nguyệt một thoáng, đáp:

- Dù biết là không cứu kịp chúng ta, hấn cũng phải vào, để thu thập hài cốt.

Yêu Nguyệt Cung Chủ sững sờ một lúc, lẩm nhẩm:

- Ta biết tánh khí của Hoa Vô Khuyết, vô luận làm việc gì, không khi nào hấn bỏ dở dang. Nếu hấn dừng tay, hấn là phải có một việc gì đó, ngoài ý muốn.

Tô Anh cau mày:

- Ngoài ý muốn ? Việc gì chứ ?

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Nếu đoán được, thì đâu phải là việc ngoài ý muốn !

Yêu Nguyệt bỗng trở nên lạnh lùng:

- Tuy nhiên, người không cần phải lo lắng cho Hoa Vô Khuyết, vô luận gặp việc gì ngoài ý muốn, hấn cũng có thể đối phó với người như thường !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Tại sao ta lo lắng cho hấn ? Hiện tại, ta lo cho ta còn chưa xong, thì giờ, công phu đâu để lo cho kẻ khác ?

Tô Anh ngồi xuống bên cạnh, hai tay ôm đầu, tợ hồ khổ suy tư.

Tiểu Linh Ngư đứng trước mặt nàng, nhìn nàng một cách bình tĩnh.

Âm u bao phủ khắp lòng động, đêm mờ càng làm cho cái âm u thêm phần lạnh lẽo.

Chẳng rõ tại sao, chàng cảm thấy nàng trở nên đẹp là lòng, ôn nhu hiền dịu lạ lùng.

Nhìn một lúc lâu, chàng đập tay nhẹ lên đầu vai nàng, hỏi:

- Người nghĩ về cái chi đó ?

Tô Anh ngẩng đầu lên điểm một nụ cười, ánh mắt ngời lệ, chớp chớp như sao, nhưng sao có phủ một lượt sương mờ.

Xem ra, ánh mắt xa xôi, mông lung, ảo huyền.

Có gì hơn một vẻ đẹp ảo huyền, bởi nó xa tầm tay, bởi nó không sờ mó được.

Nàng vòng tay ôm đôi chân Tiểu Linh Ngư, hỏi lại:

- Tại sao chúng ta không tìm ra cái lối thoát ? Ta tưởng hẳn Ngụy Vô Nha còn chừa lại một lối cho lão ta !

Nàng cắn môi, rồi từ từ tiếp:

- Ta đã lưu ý tra cứu khắp bốn phía rồi, các lối thoát đều bị phong bế, nếu vách núi có cửa ngầm, thì ta cũng có thể khám phá ...

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Nếu có cửa ngầm, ta cũng khám phá được vậy !

Tô Anh trầm giọng:

- Thế thì cái lối thoát tối hậu đó, ở đâu ? Hả ? Ở đâu ?

Tiểu Linh Ngư vụt cười khan:

- Cái lối thoát tối hậu đó ở đâu, ta đã biết rồi !

Tô Anh cùng Yêu Nguyệt nhảy dựng lên.

Như làn gió phát, Yêu Nguyệt bay mình đến trước mặt Tiểu Linh Ngư, hỏi gấp:

- Ở đâu ?

Tiểu Linh Ngư từ từ đáp:

- Thực ra, người cũng thấy nơi đó rồi. Bất quá, người không lưu ý đến thôi !

Yêu Nguyệt giật mình:

- Chúng ta vừa rồi có thấy qua chỗ đó ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Đúng vậy.

Chàng hoành tay ngược về phía hậu, chỉ:

- Nơi góc đó, có một mô đá nhô lên. Hẳn người có thấy chứ !

Yêu Nguyệt kêu lên thất thanh:

- Cơ quan nằm ngay trên đầu mô đá đó ?

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Trên đầu mô đá chẳng có cơ quan nào cả, nhưng dưới chân mô đá, có một lỗ thông hơi khá lớn. Có lẽ người có nhìn qua.

Yêu Nguyệt trầm ngâm một chút:

- Lỗ thông hơi đó tuy lớn hơn các lỗ khác, song chỉ rộng độ bảy tám tấc, làm sao một người chui lọt ?

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Chúng ta quên mất một điều quan trọng ! Nếu Ngụy Vô Nha chữa lại một lối thoát, là lão chữa cho riêng lão, chứ có chữa cho kẻ khác đâu ? Lão có thân vóc nhỏ thó, chúng ta không chui lọt vào lỗ hổng đó, chứ lão thì lão chui lọt dễ dàng.

Yêu Nguyệt giật mình. Bà rúng động toàn thân, cơ hồ không đứng vững nữa.

Hy vọng cuối cùng tiêu tan mất rồi.

Chết là cái chắc !

Tiểu Linh Ngư nhìn Tô Anh, nhếch nụ cười khổ, tiếp:

- Trước kia, người nói Ngụy Vô Nha lợi hại đủ trăm bề, ta không tin lắm. Ta cho rằng dù sao ta cũng có thể chế ngự được lão, hiện tại ta mới biết kế hoạch của lão cực kỳ chu đáo cẩn mật, không có một sơ hở nhỏ nào. Lão muốn cho chúng ta chết tại đây, thì chúng ta đừng mong sống sót !

Yêu Nguyệt đột nhiên cất cao giọng:

- Nhưng nhất định là Hoa Vô Khuyết có biện pháp vào đây dù có gặp trở ngại gì, bất quá chỉ sớm hay muộn mà thôi !

Tiểu Linh Ngư cười mỉa:

- Đúng, chỉ có sớm hay muộn mà thôi, song rất tiếc chúng ta không chờ kịp !

Yêu Nguyệt hừ một tiếng:

- Tại sao ? Ngụy Vô Nha đã có rượu và buổi cung cấp cho chúng ta, thì nhất định là lão có tích trữ lương thực cho riêng lão. Chỉ cần chúng ta tìm được số lương thực đó, thì tự nhiên là chúng ta có thể chờ Hoa Vô Khuyết !

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Tìm, tự nhiên là phải được, song rất tiếc là sau khi tìm được, chúng ta chỉ lấy mất mà nhìn, chứ không thể cho vào miệng.

Yêu Nguyệt lại hừ hừ một tiếng:

- Tại sao ?

Tiểu Linh Ngư giải thích:

- Bởi vật của lão ăn, khác với thức ăn của chúng ta dùng. Ta chỉ sợ người không dám nhìn, chứ đừng nói là mó tay vào ! Thức ăn của lão là chuột ! Mà lại là chuột sống !

- o O o -